

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/49/2020
Identifikačné číslo spisu:	6314208000
Dátum vydania rozhodnutia:	29.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:6314208000.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Y. Y.Š., bytom U. X, zastúpenej JUDr. Vierou Žembovou, advokátkou so sídlom v Brezne, Československej armády 5, proti žalovaným 1/ J. U., bytom U. XX, 2/ C. X., bytom T., R. O. XXX/XX a 3/ E. X., bytom U., A. X. X, všetci zastúpení JUDr. Máriou Stahovcovou, advokátkou so sídlom v Brezne, Československej armády 18, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 4 C 209/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. júna 2019 sp. zn. 13 Co 411/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Brezno (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „súd prvej inštancie“) ostatným rozsudkom z 3. júna 2016 č. k. 4 C 209/2014-160 žalobu v celom rozsahu zamietol a rozhodol, že o náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením do 30 dní po právoplatnosti rozsudku.

1.1. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podaným návrhom domáhala určenia, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. T., zapísanej na LV č. XXXX, ako parcela registra „C“ č. 2362/1 - trvalé trávne porasty o výmere 284 m² (ďalej aj „sporný pozemok“). Podanú žalobu odôvodnila tým, že vlastnícke právo k spornému pozemku nadobudla vydržaním, keďže jej právni predchodcovia (jej rodičia) ho od roku 1960 a následne ona, od roku 1968, užívali a neboli v užívaní nikým rušení, až kým si žalovaní dali osvedčiť vlastnícke právo k spornému pozemku notárskou zápisnicou o vydržaní č. N 537/2004 zo 7. decembra 2004. Tvrdila, že jej právni predchodcovia nehnuteľnosť kúpili, o čom svedčí poistenka z 3. júla 1960.

1.2. Prvostupňový súd uviedol, že doplneným dokazovaním nebolo preukázané, že by bol sporný pozemok v čase, keď bol odovzdaný žalobkyni jej rodičmi, oplotený. Dokazovaním v tomto smere považoval súd prvej inštancie za preukázané, že pozemok neoplotili rodičia žalobkyne v roku 1960, ale pozemok oplotila až žalobkyňa, resp. jej manžel, keď postavili rodinný dom, čo podľa listinných dôkazov založených v spise bolo v roku 1968, resp. 1969. V tomto smere súd považoval za najdôveryhodnejšiu

výpoveď svedka T. M., ktorý je bezprostredným susedom žalobkyne a ktorý uviedol, že až v tomto čase, t. j. po dostavbe rodinného domu došlo k oploteniu pozemku. Napokon aj sama žalobkyňa v žalobe uviedla práve rok 1968, odkedy minimálne mal byť pozemok oplotený.

1.3. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danej veci je podstatné vyriešenie otázky, či boli splnené predpoklady pri posudzovaní podmienok vydržania na strane žalobkyne. Žalobkyňa na pojednávaní uviedla: „ja som sa držby chopila v roku 1968 na základe výkazu výmer a dohody o osobnom užívaní pozemkov, ktorými mi bolo pridelené do užívania 800 m² a ďalej som sa držby chopila na základe poistenky“. V tejto súvislosti súd prvej inštancie zdôraznil, že predmetný výkaz bol vyhotovený ku geometrickému plánu zo dňa 17. septembra 1968, ktorý si dala vyhotoviť žalobkyňa v súvislosti so zamýšľanou stavbou rodinného domu, pričom z neho jasne vyplýva, že sporný pozemok patril dovtedajším pozemkovoknižným vlastníkom, a to G. X. a R. U.. Tento výkaz teda nemohol byť titulom pre vstup žalobkyne do držby sporného pozemku.

1.4. Súd prvej inštancie naďalej zaujal stanovisko, že poistenka z 3. júla 1960, ktorá podľa žalobkyne mala potvrdzovať, že jej rodičia kúpili sporný pozemok, nie je kúpnuou zmluvou, preto rodičia žalobkyne nemohli sporný pozemok nadobudnúť do vlastníctva. Vlastníci pozemkovoknižnej parcely, ktorú „rozpredávali“ a vôbec široká verejnosť v tom čase mala vedomosť o tom, že k nadobudnutiu vlastníctva je potrebná kúpna zmluva, a teda uvedené len utvrdilo súd prvej inštancie o správnosti jeho prv vysloveného záveru. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že rodičia jej pozemok darovali, keďže si na ňom mienila postaviť rodinný dom. Práve darovacia zmluva by bola v danom prípade titulom, na základe ktorého sa žalobkyňa mohla cítiť byť vlastníčkou pozemku, a teda titulom pre vstup žalobkyne do držby. Žalobkyňa však žiadnu darovaciu zmluvu súdu nepredložila a ani netvrdila, že by bola uzatvorená v písomnej forme.

1.5. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal na konštantnú judikatúru, podľa ktorej, ak sa niekto chopí držby nehnuteľnosti po 1. apríli 1964 na základe zmluvy o prevode nehnuteľnosti, ktorá nebola uzavretá v písomnej forme, nemôže byť so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu nehnuteľnosť patrí a v zmysle § 130 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka nemôže byť držiteľom oprávneným. Na základe ústnej zmluvy o jej prevode nemôže byť vzhľadom na všetky okolnosti v dobrej viere, že je vlastníkom veci, hoci je subjektívne presvedčený, že takáto zmluva na nadobudnutie vlastníckeho práva postačuje.

1.6. Súd prvej inštancie dospel k názoru, že ak aj žalobkyňa vychádzala z informácií od svojich rodičov, ktorí zjavne boli presvedčení, že pozemok nadobudli kúpou od vlastníka a pozemok od roku 1960 riadne užívali, čo v konaní v zásade sporné nebolo, v dobe, keď sa žalobkyňa chopila držby sporného pozemku, platný Občiansky zákonník pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti vyžadoval písomnú scudzovaciu zmluvu (§ 46 ods. 1). Žalobkyňa teda mala mať vedomosť o tom, že k nadobudnutiu vlastníctva sporného pozemku darovacou zmluvou bola potrebná písomná zmluva, pričom takáto forma zmluvy z jej strany súdu predložená nebola, a teda žalobkyňa nepreukázala so zreteľom na všetky okolnosti, že bola dobromyseľná, predovšetkým nepreukázala riadny vstup do držby. Nesplnila podmienku dobromyseľnej držby sporného pozemku, keďže darovacia zmluva, na podklade ktorej jej mali rodičia darovať sporný pozemok, nebola vyhotovená v písomnej forme, pričom v tom čase platný a účinný Občiansky zákonník (tzv. stredný Občiansky zákonník) písomnú formu zmlúv výslovne vyžadoval. Žalobkyňa teda nesplnila jeden zo základných predpokladov, a to dobromyseľnosť v tom, že jej predmetná nehnuteľnosť patrí, preto súd aj po doplnenom dokazovaní opätovne jej žalobu zamietol.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 13. júna 2019 sp. zn. 13 Co 411/2017 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť žalovaným náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého prvostupňového rozsudku, konštatoval správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“). Uviedol, že predmetné rozhodnutie je nielen dostatočne podrobné, ale je i jasné, zrozumiteľné, presvedčivé a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi otázkami a aspektami, a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP.

2.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd konštatoval, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že poistenka z 3. júla 1960, ktorá podľa žalobkyne mala potvrdzovať, že jej rodičia kúpili sporný pozemok, nie je kúpnuou

zmluvou. Poistenkou sa len poisťovalo, že ku kúpnej zmluve môže dôjsť; nie je v nej však ani len konkretizovaný pozemok a podpísal ju H. X., nie vlastník sporného pozemku. Podľa výkazu plôch ku geometrickému plánu z roku 1968 boli vlastníkami sporného pozemku G. X. a R. U., každý v jednej polovici. Ak aj žalobkyňa vychádzala z informácií od svojich rodičov, ktorí zjavne boli presvedčení, že pozemok nadobudli kúpou od vlastníka a pozemok od roku 1960 riadne užívali (čo v konaní v zásade sporné nebolo), v dobe, keď sa žalobkyňa chopila držby sporného pozemku (rok 1968), platný Občiansky zákonník pre nadobudnutie vlastníctva k nehnuteľnosti vyžadoval písomnú zmluvu (§ 46 ods. 1). V tejto súvislosti prvostupňový súd správne poukázal v odôvodnení na uvedenú judikatúru a závery z nej vyplývajúce, podľa ktorej omyl vychádzajúci z neznalosti ustanovenia Občianskeho zákonníka ospravedliteľný nie je. Žalobkyňa teda mala mať vedomosť o tom, že k nadobudnutiu vlastníctva darom (darovacou zmluvou) je potrebná písomná zmluva, pričom takáto forma zmluvy zo strany žalobkyne súdu predložená nebola, a teda nepreukázala so zreteľom na všetky okolnosti, že bola dobromyseľná, predovšetkým nepreukázala riadny vstup do držby.

2.2. Ani oplotenie sporného pozemku rodičmi žalobkyne a ich vstup do držby nebol preukázaný. Dokazovaním bolo preukázané, že pozemok neoplotili rodičia žalobkyne v roku 1960, ale pozemok oplotila až žalobkyňa, resp. jej manžel, keď postavili rodinný dom, čo podľa listinných dôkazov založených v spise bolo v roku 1968, resp. 1969. Svedok T. M. (bezprostredný sused žalobkyne) uviedol, že až v tomto čase, t. j. po dostavbe rodinného domu došlo k oploteniu pozemku. Napokon aj sama žalobkyňa v žalobe uviedla práve rok 1968, odkedy mal byť pozemok oplotený.

2.3. Sama žalobkyňa počas konania uviedla: „ja som sa chopila držby v roku 1968, a to na základe výkazu výmer a dohody o osobnom užívaní pozemkov“. Vo výkaze plôch z roku 1968 je jasne uvedené, kto je vlastník sporného pozemku, a to G. X. a R. U., každý v jednej polovici. Teda na základe tohto titulu nemohla byť žalobkyňa dobromyseľná; nespĺnila jeden zo základných predpokladov, a to dobromyseľnosť v tom, že jej predmetná nehnuteľnosť patrí.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“), ktoré vyvodzovala z ustanovenia § 421 CSP. Po rekapitulácii doterajšieho priebehu konania dovolateľka poukázala na niekoľko judikátov najvyššieho súdu zaoberajúcich sa nadobúdaním vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním (R 44/1996, R 27/1999, R 83/2002 a R 8/1991).

3.1. Ďalej poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. II. ÚS 484/2015 zo 14. novembra 2018, v ktorom ústavný súd v obdobnej veci vyslovil právny názor k otázke možnosti nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním podľa § 134 Občianskeho zákonníka, ktorý podporuje zákonnú intenciu uviesť do súladu dlhodobý faktický stav nepretržitej držby oprávneným držiteľom. Ústavný súd zdôraznil, že taký výklad § 134 Občianskeho zákonníka v spojení s § 130 Občianskeho zákonníka, ktorý vo svojich dôsledkoch v značnom rozsahu a podstatným spôsobom vylučuje možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva k pozemku vydržaním, treba považovať jednoznačne za neprípustný, reštriktívny, nerešpektujúci podstatu a zmysel zákonného inštitútu vydržania, a teda za ústavne neakceptovateľný. Pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ mohol byť presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Za poctivé nadobudnutie treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je pritom rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie alebo išlo preukázateľne o dar ako bezodplatné plnenie.

3.2. V ďalšom obsahu dovolania žalobkyňa v podstate zopakovala svoju obranu produkovanú počas celého priebehu konania, ktorá prevažne predstavovala (iba) polemiku, nesúhlas, či iný názor a jej videnie skutkového a právneho stavu veci. Namietala tiež, že v konaní malo byť v súlade s citovaným nálezom ústavného súdu správne aplikované aj ustanovenie § 130 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak sú pochybnosti o oprávnenosti držby, predpokladá sa, že držba je oprávnená. Teda tu platí vyvrátená právna domnienka a bolo práve na žalovaných uniesť dôkazné bremeno na preukázanie neoprávnenosti držby žalobkyňou. Takýto dôkaz však žalovaní nepredložili.

3.3. Žalobkyňa tvrdí, že jednoznačne bola dobromyseľná, jej rodičia poctivým spôsobom za sporný pozemok právnym predchodcom žalovaných zaplatili, čo malo byť rozhodujúcou okolnosťou pre posúdenie nároku a vyhovie jej žalobnému návrhu; k zamietnutiu žaloby došlo na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhla preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

4. Žalovaní vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že žalobkyňou uvádzané rozhodnutie ústavného súdu nie je aplikovateľným dovolacím dôvodom. Predmetný nález ústavného súdu nemožno vykladať tak všeobecne, že akékoľvek tvrdenie žalobkyne bez objektívneho dôkazu sa bude považovať za pravdivé bez riadneho skúmania všetkých okolností dobromyseľnosti a pravdivosti tvrdení. Pochybnosť oprávnenej držby, absencia dobromyseľnosti a zmätočnosť tvrdeného titulu vstupu do držby sa nemôžu konvalidovať ustanovením § 130 Občianskeho zákonníka a vyhodnotiť tak, že držba je síce pochybná, ale je oprávnená. Žalovaní v spore pritom dostatočne preukázali, že držba bola neoprávnená; titul vstupu do držby nemohol objektívne navodiť subjektívny pocit dobromyseľnosti.

4.1. Pokiaľ žalobkyňa aj v dovolaní opakovane napáda notársku zápisnicu č. N 537/2004 zo 7. decembra 2004, k tomu žalovaní uvádzajú, že táto skutočnosť nemá relevanciu k preukazovaniu titulu oprávnenej držby pre žalobkyňu. Sporný pozemok patril právnym predchodcom žalovaných, a to pôvodným pozemkovoknižným vlastníkom, t. j. starej mame žalovaných R. U. a jej bratovi G. X., a to v rovnakom pomere. Dedičskými rozhodnutiami sp. zn. D 1285/77 a 1 D 214/03 prešiel podiel R. U. na žalovaných. Právni nástupcovia G. X. podľa rozhodnutia sp. zn. D 334/95 kúpnu zmluvou z roku 1996, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený rozhodnutím č. V 7927/96, previedli jeho podiel na otca žalovaných. Po vykonaní pozemkových úprav a identifikácii parciel na nové katastrálne parcely v roku 2004 si žalovaní nadobudnuté pozemkovoknižné parcely dali notársky osvedčiť ako nové katastrálne parcely kvôli založeniu listov vlastníctva. Neosvedčovali si parcely cudzích vlastníkov, ale po svojich právnych predchodcoch.

4.2. Na základe uvedeného žalovaní navrhli dovolanie žalobkyne zamietnuť, alternatívne odmietnuť ako nespĺňajúce zákonné náležitosti dovolania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ a f/ CSP).

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho

súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

12. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava odvolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

13. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 CSP, rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

14. V prípade odvolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP). Dovolateľ je teda povinný v dovolaní jednoznačne uviesť, v čom vidí prípustnosť dovolania, t. j. ktorý z predpokladov uvedených v § 421 ods. 1 CSP zakladá jeho prípustnosť. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

15. Dovolací súd predovšetkým uvádza, že žalobkyňa (kvalifikovane zastúpená advokátkou) podala dovolanie podľa § 421 CSP bez vymedzenia konkrétneho odvolacieho dôvodu (t. j. odvolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ CSP). V uvedenom dovolaní žalobkyňa teda spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až § 435 CSP dovolací dôvod nevymedzila tak, ako to predpokladajú tieto a nižšie uvedené zákonné ustanovenia.

16. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Rovnako tak sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 a § 432 CSP.

17. V predjednáwanej veci sa odvolací súd zaoberal posúdením právnej otázky, či boli splnené

predpoklady pri posudzovaní podmienok vydržania na strane žalobkyne. Súd prvej inštancie ako aj odvolací súd dospeli k záveru, že žalobkyňa nesplnila jeden zo základných predpokladov oprávnenej držby, a to dobromyseľnosť v tom, že jej predmetná nehnuteľnosť patrí, preto žalobu zamietol (súd prvej inštancie), resp. toto rozhodnutie potvrdil (odvolací súd).

18. V kontexte vyššie uvedeného, i keď žalobkyňa dovolanie formálne odôvodňuje nesprávnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle ustanovenia § 421 CSP, právnu otázku zásadného významu - ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil svoje rozhodnutie - nijako neformuluje. Z obsahu jej dovolania možno vyvodit', že nesúhlasí s logickými úvahami a skutkovými závermi odvolacieho súdu a s vyhodnotením zistených skutkových okolností, resp. s riešením právnej otázky, na ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu [keď tvrdí, že jednoznačne bola dobromyseľná, jej rodičia poctivým spôsobom za sporný pozemok právnym predchodcom žalobcov (správne malo byť uvedené žalovaných, pozn.) zaplatili, čo malo byť rozhodujúcou okolnosťou pre posúdenie nároku a vyhovieť jej žalobnému návrhu (bod 3.3.)]. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa v tomto prípade namieta nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov odvolacím súdom; touto nesprávnosťou však nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľka vyvodzuje z ustanovenia § 421 CSP (pozri bod 16 in fine).

19. Záverom dovolací súd dodáva, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Jej súčasťou je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil. Z uvedeného je zrejmé, že ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu nezahŕňa rozhodnutia ústavného súdu. Bez relevance v prejednávacom spore bola tiež citácia judikátov najvyššieho súdu (bod 3), keďže ostali bez nadväznosti na právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (ktorá dovolateľkou napokon nebola formulovaná).

20. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP nevyplýva, preto jej procesne neprípustné dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.